

Publicerad 2006-07-06 13:00 av Ros

Sanningens, kampens och bekännelsens natt

Det var den längsta natten i mitt liv. Jag övervann mig själv och kapitulationen blev min. Medkänslan fick övertaget och sköt rädslan åt sidan.

Han stod mitt emot mig och Hans hårda, värderande blick utstrålade kyla. I Hans högra hand såg jag mitt liv och Han höll hårt i det. Det är Hans vapen mot mig.

Ångesten stirrade på mig och min Mor kom krypande över golvet. Hon satte sig med ryggen mot Honom, för att finna en gnutta styrka. Hon var märkt av sina år och sin grymhet. Man kunde tydligt se Hans handstil mot Hennes panna och Hennes mungipor darrade av kontrollerad smärta. Vi var små människor, Hon och jag, övergivna. Han lever på korruption och vi faller ständigt framför hans blodiga fötter. Han hade förvandlat Henne till något ynkligt och maktlöst. Den dödligt berusade Mannen, som skulle föreställa min Far.

Han talade, en hest rullande röst, som tunga stenar i skred mot min Mors rygg och Hon gav orden vidare till mig i nästan falsett av skräck. ” Du har tappat din glans och din styrka. Du har tappat den ödmjukhet du en gång bar. Du ska lära känna din Far och därefter högakta Honom.” Hon stank sprit. De är båda förlorade till vinets onda andar.

Pyrande hat glimtar av gult svavel i gnistrande svarta ögon, sicksackblixtar som splittrar iris.

Han är full av hat. Hämndlystnaden stinker bränt som svedda hårstrån och livet måste sakta plågas ur Honom om lidandet ska kunna lindra Hans hjärta.

Ska jag avslöja min enda tanke om Honom?

VAR SKA JAG GÖRA AV HONOM NÄR HAN DÖR?

Herregud, hur har Han kunnat bli på det här viset? Han är gammal och grå men Hans hat är starkt. Jag känner mig krossad till pinnved av den primitiva styrkan och jag är maktlös.

Jag kanske skulle kunna förstå om jag försökte, men min förståelse skulle vara till ingen nytta.

Det är min underkastelse Han frågar efter. Min totala underkastelse och inte bara en gest.

Han vill ha hämnd, men mot vem?

Han vägrar gå vidare. Han är trög. Ingen vill byta plats eller ändra bana av sig själv, men Han är verkligen fast. Mörkrets portar står öppna och om kaos ska undvikas måste en väldigt kraft tygla Honom och Hans ilska.

Han är grym, men det är Hans värld också och Han har lidit nederlag i den, som jag i min. Han led och Hans förtroende för mig var så stort och blint att Han utan skam visade mig sitt lidande. Jag underkastade mig inte, lät mig inte tyranniseras av Hans elände. Han krympte inför min blick och förlorade sin hotande farlighet. Även Han hade kommit till korta.

Det vände sig i mig och lusten till skrikande flykt var stor, men jag stannade där jag stod.

Jag kämpade. Jag mötte Hans blick, ögonglobens rödsprängda vita mellan mörkgrå iris och rynkig hud.

Hans tiggande ögon bad om en smula medkänsla och mänsklighet. Detta var inte längre något jag kunde erbjuda Honom. Jag hade inget mer att ge och jag kunde inte längre nå Honom. Mina läppar är spruckna och huden på min kropp är så tunn att den knappt skiljer mig från omvärlden. Jag är berusad av kokande blod

och en vansinnesmätthet har fallit över mig. Jag klarar inte av Honom längre. Jag måste nu värna om mitt tillkämpade lugn och sluta att gräva ner mig i andras fattigdom. Jag har levt i en ensamhet som denna, men jag kommer aldrig mer att stå på tå. Det måste finnas en gräns för hur mycket vi är beredda att vrida och vända oss för att pressa oss in i ett liv som vi tror att vi vill ha. Skratta gärna åt mig, men försök inte att leta efter mig, för du finner mig ändå aldrig.

Jag är mätt nu och jag ber inte om mer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ros med Poeter.se id #8980 innehar upphovsrätten